

Lesninger 17. søndag i det alminnelige kirkeår (år C)

1. lesning 1 Mos 18,20–32

Herren må ikke bli harm om jeg taler!

I de dager sa Herren: «Sannelig, det lyder høye klagerop over Sodoma og Gomorra; deres synder er overmåte store. Nå vil jeg stige ned og se om de har båret seg så ille ad som det høres etter den klage over dem som er nådd opp til meg; og har de ikke det, vil jeg vite det.»

Så snudde mennene seg og gikk avsted til Sodoma. Men Herren ble fremdeles stående hos Abraham. Abraham trådte nærmere og sa: «Vil du virkelig rive bort de rettferdige sammen med de ugudelige? Om det nå er femti rettferdige i byen? Vil du da rive dem bort? Vil du ikke spare stedet av hensyn til de femti rettferdige som er der? Det er da ikke din vis å gjøre slikt, å la rettferdige dø sammen med ugudelige, så det går den rettferdige likedan som den ugudelige. Nei, det er ikke din vis! Han som er hele jordens dommer, skulle ikke han gjøre det som er rett?»

Da sa Herren: «Finner jeg femti rettferdige i Sodoma, vil jeg spare hele byen for deres skyld.»

Abraham tok atter til orde og sa: «Se, jeg har våget meg til å tale til Herren, enda jeg bare er støv og aske. Enn om det mangler fem på de femti rettferdige? Vil du ødelegge hele byen på grunn av de fem?»

Han svarte: «Nei, finner jeg femogførti, skal jeg ikke ødelegge den.»

Abraham fortsatte å tale til ham: «Om det finnes førti?» sa han. Han svarte: «For de førtis skyld skal jeg ikke gjøre det.»

Da sa Abraham: «Herren må ikke bli harm om jeg taler! Enn om det finnes tretti der?»

Han svarte: «Jeg skal ikke gjøre det så sant jeg finner tretti.»

Abraham sa: «Se, jeg har våget meg til å tale til Herren. Enn om det finnes tyve der?»

Han svarte: «For de tyves skyld skal jeg ikke ødelegge byen.»

Da sa Abraham: «Herren må ikke bli harm om jeg taler én eneste gang til! Enn om det bare finnes ti?» Han svarte: «For de tis skyld skal jeg ikke ødelegge den.»

Responsoriesalme Sal 138 (137),1–2a. 2bc–3. 6–7ab. 7c–8

Omkved: Jeg ropte til Herren, og han hørte meg.

Jeg vil prise deg, Herre, av hele mitt hjerte.

Du lytter til mine ord.

For englenes åsyn vil jeg lovsynge deg,
tilbe deg, vendt mot ditt hellige tempel.

Jeg vil synge om din godhet, din trofasthet,
for du har herliggjort ditt navn.

Den dag jeg ropte, gav du meg svar.

Min sjel fikk mot og styrke.

Herren er opphøyet, han ser til de ydmyke i nåde.

På avstand kjenner han de stolte.

Vandrer jeg i trengsel, holder du meg i live,
mot fiendens vrede strekker du ut din hånd.

Din høyre er min frelse,
alt mottar jeg av din hånd.

Herre, din miskunn er evig.

Forlat ikke dine henders verk.

2. lesning Kol 2,12–14

Dere har Gud gjort levende igjen – gitt del i Kristi nye liv

Brødre, i dåpen ble dere gravlagt sammen med Kristus, og med ham fikk dere del i oppstandelsen, fordi dere trodde på den Guds kraft som oppreiste Kristus fra de døde.

Dere som var døde, syndige og vanhellige som dere var, dere har da Gud gjort levende igjen – gitt dere del i Kristi nye liv! All vår syndegjeld har han ettergitt, og gjeldsbrevet med Lovens krav på oss har han slettet – bragt det ut av verden ved å spikre det til korset.

Halleluja Rom 8,15bc

Halleluja.

Den ånd dere har fått, gir dere rang som barn, den får oss til å rope: «Abba! Far!»

Halleluja.

Evangelium Luk 11,1–13

Be, så skal dere få

En dag var Jesus et sted og bad. Og da han var ferdig med å be, sa en av disiplene til ham: «Herre, lær oss å be, slik som Johannes lærte sine disipler det!»

Han sa da: «Når dere ber, skal dere si:

Far! La ditt navn lyse blant oss,
og opprett ditt rike!
Gi oss hver dag vårt daglige brød.
Tilgi oss våre synder,
for også vi tilgir alle som er skyldige overfor oss.
Og bring oss ikke i fristelsens vold!»

Deretter sa han til dem: «Sett at en av dere midt på natten går til en venn og sier: ‘Kjære deg, lån meg tre brød, for en venn av meg er kommet langveisfra, og jeg har ingen ting å by ham.’ Men han der inne svarer og sier: ‘Ikke forstyr meg, slåen er satt for døren, og både barna og jeg har lagt oss, jeg kan umulig stå opp og finne frem noe til deg nå.’ Men da sier jeg dere, at selv om han ikke for vennskaps skyld står opp og gir den annen det han ber om, så gjør han det iallfall fordi han er så pågående – og gir ham alt han trenger.

Så jeg sier dere, be, så skal dere få, let, så skal dere finne, bank på, så skal det bli lukket opp for dere. For enhver som ber, skal få, den søkende skal finne, og den som banker, ham skal det bli lukket opp for. Sett at en av dere har en sønn, som ber sin far om fisk, – ville vel noen gi ham en slange i stedet? Eller en skorpion, dersom han ber om et egg? Onde som dere er, vet dere altså allikevel å gi deres barn gode gaver. Men hvor meget vissere er det da ikke, at deres himmelske Far vil gi sin Hellige Ånd til dem som ber ham?»